

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2022/8

Vakációs gyermekhét 2022

„Szivárványivemet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Vakációs gyermekhét

Július 11-15. (hétfő-péntek) között vakációs gyermekhetet tartott gyülekezetünk. A reggeli gyülekező időben meseolvasásra, könyvismertetésre várták a gyerekeket önkéntes segítők.

Közös énekléssel indultak a délelőttök, amiket a csoportfoglalkozások követtek. Korosztályoknak és érdeklődési területeknek megfelelő csoportok kerültek kialakításra, így óvodás, kishittan, nagyhittan, angol, német foglalkozások voltak kétszer is a délelőtti folyamán.

A szünetben gyülekezeti tagjaink felajánlásai és önkéntes szolgálatai által bőséges tízórai várta a gyermekeket.

A héten több mint 50 gyermek, a csoportvezetőkkel és segítőkkel 20 felnőtt és 10 fiatal volt itt napról napra.

A héten Dávid történetén keresztül ismerkedtek meg a résztvevők.

A bibliai történetek, imádságok, énekek fontosak, hiszen a lehető legjobb irányba formálják a gyermekek életét.

Vasárnap délelőtti rövid műsorral, énekléssel szolgáltak a gyerekek, ezzel is kis ízelítőt mutatva a gyülekezetnek a héten történekből.

Összetartozásunk napja

2022. június 19-én, vasárnap tartottuk gyülekezetünkben az Összetartozás napját.

Az istentisztelet első felében Kozák Rudolf olvasta fel a tékozló fiú példázatát, majd egy igemeditáció keretein belül az isteni szeretet sokszínűsége, személyes életünkben való megjelenése került a középpontba.

Ezt követően Károlyi Ádám és felesége, Zsófi tettek bizonyágot hitükről és gyülekezeti kapcsolatukról.

Az istentisztelet második felét megelőzően egy hosszabb, félórás szünetet tartottunk, amely során mindenki felfrissülhetett egy kis vízzel és gyümölcssel.

A második rész Nagy Csaba biznyságtételével kezdődött, ezután az ige János első levele harmadik fejezetének első három verséből hangzott.

Püski Lajos lelkipásztor az igemagyarázat során kiemelte, ha Isten gyermekeinek valljuk magunkat, akkor valóban hittestvérek vagyunk Krisztusban.

Ezt megerősítendő, az ifjúsági zenekar által játszott, Tégy eggyé Urunk kezdetű ének ideje alatt egymás kezét megfogva énekeltünk.

Idén – rendhagyó módon – a kórus évváró alkalmára is ekkor került sor, így a harmadik egységben öt csodálatos kórusművet hallgathattunk meg, melyek szintén az összetartozás érzésének felerősítését szolgálták.

A programtervet végig sikerült tartani, így déltől már sor kerülhetett a közös ebédre, melyet tombolasorsolás, éneklés, kávézás, süteményezés és sok-sok beszélgetés követett.

(szerk.)

Egységként a gyülekezetben

„Ez az a nap, amit az Úr szerzett” – itt vagyunk, mert Isten megadta ezt a lehetőséget, hogy most néhány gondolatban elmondhatjuk, mit jelent ide tartozni. Károlyi Ádám vagyok, feleségem Károlyi Zsófia, 4 gyermekünk van. Nóri 9 éves, Eszter 6 és fél, Abigél 4, Máté lassan 2.

1990-ben költöztem Debrecenbe, ekkor csatlakoztam a Nagyerdei Gyülekezethez. Az orgonakarzat alatti padsorokban ültem legtöbbször. 1996-ig hittanórákra jártam az iskolába és istentiszteleteket látogattam a Nagyerdőn. 1996-ban konfirmáltam, az előkészítő alkalmak szintén itt voltak a gyülekezetben. Ez volt az egyik legnagyobb csoport, a szószék előtti padsorokat szinte teljesen megtöltöttük. Kisifi néven csoportot alakítottunk.

Sokszor jártam a templomban, és láttam, hogy Bödyné Ildikó néni egyedül végzi a szolgálatokat. Ekkor éreztem, hogy milyen jó lenne a mindennapokban is itt segíteni. Sokféle szolgálatban vettem részt, aktív, mindennapos templomlátogató lettem. Ez szó szerint azt jelentette, hogy az életem nagy részét, az iskolai alkalmakon túl, a gyülekezetben töltöttem. Ha Lajos bácsi hívott, készségesen jöt-

tem segíteni. (Igazából alig vártam, hogy hívjon.) Láttam Lajos bácsi listáját, ahol a nevem mellett szerepelt, hogy „minden esetben segítség”. A név kötelez, így is tettem mindig. Sokféle szolgálati területen kipróbálhattam magam. Ha vasbetont kellett venni, akkor mentem és megvettem. Ha a Szivárványt kellett hajtogatni, azt csináltam. A családom és az otthonom a gyülekezet lett. Lajos bácsiékkel szoros kapcsolat alakult ki.

A szolgálatok által a közösség tagjának éreztem magam és sok embert ismertem meg. Nagyon sokan már nincsenek közöttünk, akikkel sokat beszélgettem. Közösén végeztünk szolgálatokat, jó mindig rájuk emlékezni!

Olyan sokan vannak azok az emberek, akik értékesek nekem, hogy ha név szerint említeném őket, holnap is itt állnánk. Minden évben voltam táborozni, ahol szolgálatot is vállaltam. Nagyon élveztem a közös alkalmakat, éneklést.

Ha a gyülekezetre gondolok, a következők jutnak eszembe: megtartó erő, erős háló az életemben ez a közösség, ezért nem tévedtem el a világban! Nyugalmat, békességet találtam itt, bármilyen problémám esetén biztonságot jelentett. Barátaim lettek, megélhettem itt a közösség élményét. Amikor valami nem ment jól, mindig akadt valaki, aki a figyelmét rám fordította, kedves szavaival bátorított, erőt öntött belém. Köszönöm a tekintetet, a szeretetet, az örömet és a példamutatást! Ezek nélkül nem lennék az az ember, aki vagyok! Hálaság vagyunk Istennek, hogy van egy olyan közösség, ahol elfogadnak minket, s ez az a hely, ahol otthon tudunk lenni, minden körülmények között!

Károlyi Zsófia vagyok, szociális munkás – diakónus végzettségem van, a munkám miatt kerültem Debrecenbe. 2010-ben csatlakoztam a gyülekezethez a férjemnek köszönhetően. Az első élményem az, amikor 2010 nyarán Ádám elvitt a gyülekezeti táborba, Sátoraljaújhelyre. Csak pénteken érkeztem meg, és mindenki árgus szemekkel nézett, többen is kíváncsiak voltak, kit hozott Ádám magával. Egy kicsit ijesztő helyzet volt. Bár mindenki kedves és barátságos volt. Nem volt idegen a környezet, mivel hosszú évekig jártam Sárospatakra református gyermektáborba.

Számomra a gyülekezethez tartozás nagyon fontos. Kisgyerekkorom óta a nagymamám mindig elvitt minket istentiszteletre, így a vasárnapi templomba járás természetes volt számomra.

2012-ben összeházasodtunk, Lajos bácsi volt az egyik választott lelkészünk. 2013 és 2020 között mind a négy gyermekünk a gyülekezetbe született, itt keresztelte meg őket Judit néni. Már első gyermekünkkel is aktívan jártam a Kismamakörre, ezt a szokásom a mai napig tartom. Eleinte nehezen találtam meg a helyem, kellett egy kis idő, amíg rájöttem, hogy hasonló problémákkal küzdenek ott is az anyukák, mint mi. A Kismamakörön néhány anyukával felmerült bennünk a kérdés, hogy nagyon szép és jó, hogy mi szerdánként találkozunk, de ebből a férjeink kimaradnak, és családként sem járunk együtt sehova. Így 2019-ben a megfogalmazott igények után, más családokkal együtt, alakítottunk egy kisgyermekes kört. Ide havonta egyszer, családként tudunk elmenni. Régebben minden vasárnap itt voltunk, napjaink-

ban a férjem a munkája miatt ritkábban tud itt lenni az alkalmakon, de próbálunk részt venni mindenben. Ha nagyobb betegség nincs, akkor elhozom akár egyedül is a kicsiket. A gyülekezetben vannak pótnagyszüleink, pótszüleink, barátaink. Most már nem telik el úgy nap, hogy ne találkoznék egy-egy gyülekezeti taggal a városban, mindig akad valaki, akivel megállok pár szóra beszélgetni.

Ahogy nőnek a gyerekeink, felmerül a kérdés bennünk, mi a célunk velük a gyülekezetben. Szeretnénk, ha ők is egy összetartó közösségben nőnének fel, ha mindegyik gyermekünk egy szuper ifi tagja lenne, szeretnénk, ha itt lelnének barátokra, és egyszer akár itt találják meg az igazit. A gyerekeinknek természetes ide jönni. Már a gyülekezet minden szegletét ismerik, otthonosan mozognak. Bár ez ránk is jellemző. Úgy érzem, itt szeretettel fogadnak minket. Nekem mindig jó érzés volt idejönni, mivel nagyon sok emberrel találkoztam, akik Ádámról őszinte szeretettel beszéltek. Mindig jól esik nekem, hogy a gyülekezet elfogad minket egységként: mint házastársak és mint család.

SDG!

Károlyi Ádám és Károlyi Zsófia

Zenével is dicsérjük

A gyülekezethez tartozásomat a mai napig meghatározza az a példa, amit gyermekkoromban a szüleimtől kaptam. Amikor gyermekként beültem a felnőtt istentiszteletekre, természetesen nem értettem mindent, de gyermekfejjel is megéreztem, hogy a bibliaórákon, istentiszteleteken valami különös, nem hétköznapi törtézésnek lehetek a részese. Csak később tudtam megfogalmazni: ez a különleges élmény az Istennel való találkozás átélése volt a gyülekezet közösségében. Akkortájt tudatosult bennem, hogy a gyülekezet az Istennel való találkozás átélésének, megélésének kiemelten fontos helye.

Az Összetartozásunk napján az előző években előttem már többen beszéltek arról, hogy hogyan csatlakoztak a gyülekezetünkhöz. Annak, hogy mi hogy kerültünk ide, nagyon gyakorlati oka volt: ez pedig a fűtés. Amikor családosan visszaköltöztünk Debrecenbe, Józsan telepedtünk le, és rögtön csatlakoztunk az ottani gyülekezethez. A templomban akkor még nem volt fűtés, a gyülekezetnek nem volt imaháza, így a téli időszakban majd megfagytunk az istentiszteleteken, és két kisgyerekekkel ez nagy probléma volt. Végül eldöntöttük, hogy változtatnunk kell. Ez már nem hitvallás, hanem a családunk iránti felelősség kérdése. Így került

a látókörünkbe a Nagyerdei Gyülekezet. Egyrészt ez volt a legközelebb Józsához, másrészt már évek óta volt kapcsolatunk a gyülekezettel, mert az akkori kántor, Karasszon Dezső többször hívott bennünket szolgálni a délutáni zenés áhítatokra. Ezen kívül volt még egy nagyon-nagyon távoli kapcsolat is; úgy 60 évvel ezelőtt Édesapám ebben a gyülekezetben volt segédlelkész, én pedig „babakorom” egy részét az Egyetemi templomban töltöttem. Amikor ide, a Nagyerdei Gyülekezetbe kezdtünk járni, először az orgonával szemközi karzaton ültünk, aztán én gyakrabban átkerültem az orgonás karzatra, mivel egyre többször helyettesítettem a kántortársamat.

Az első időben rettenetesen izgultam, hiszen egy jól éneklő nagy gyülekezet énekét kellett vezetnem, ráadásul egy országosan ismert és elismert orgonaművész, zenetudós után ültem az orgonához. Egyik istentisztelet után, amikor lejttem az orgonától, Bódor Lajos bácsival találkoztam a kijáratnál, aki komoly tekintettel rám nézett, és megkérdezte: „Ma te orgonáltál?” Úgy éreztem, menten vége a világnak, le is út, fel is út, ennyi volt a történet. De Lajos bácsi kritika helyett biztató szavakkal bátorított a további szolgálatra. Ez akkor nekem nagyon sokat jelentett, a mai napig hálás vagyok érte. Ennek bizony már több mint 20 éve. Amikor lelkipásztorunk felkért, hogy mondjam el, mit jelent számomra a gyülekezettel való kapcsolat, arra gondoltam, hogy ez jó alkalom az összegzésre, hiszen a mindennapok sodrásában sok dolog természetessé, megszokottá válhat, holott egyáltalán nem biztos, hogy az valóban olyan természetes lenne, vagy éppen bizonyos események na-

gyobb hangsúlyt kapnak, mint amilyenek valójában. Jó megállni, Isten előtti csendességben összegezni azt az utat, amelyen Isten végigvezetett, nemcsak azért, hogy a testvéreknek erről bizonytságot tegyek, hanem saját magam számára is.

Hálát adok Istennek, hogy szolgáló gyülekezet tagja lehetek. Gyakran hallhatjuk a hirdetésekben, hogy milyen feladatok vannak, aztán pár héttel később már arról szól a beszámoló, hogy minden jól és ékes rendben megtörtént, legyen az hajléktalan-étkeztetés, templomkert-takarítás, vagy ezernyi más dolog. Sok helyen ez nem természetes.

Hálát adok Istennek, hogy egy olyan gyülekezet tagja lehetek, ahol a miszsió központi helyet foglal el, aminek legszebb megnyilvánulásai számomra az évenkénti András szolgálatok. Hálát adok Istennek azért is, hogy a miszsiós igyekezetünket megáldva vannak a gyülekezetünkben megtérések. A 127. zsoltárra utalva úgy is fogalmazhatnánk, jó látni, hogy a házépítők munkáját Urunk megáldja.

Hálát adok Istennek a szép, jó állapotban lévő orgonáért, amelyen szolgálhatok, a kórusért, azért, hogy ilyen szép, rendezett he-

lyen tarthatunk istentiszteletet hétről-hétre, ami szintén nem mindenhol természetes. Amikor ezeket a pozitív dolgokat végig-gondolom, felsorolom, akkor ezt nem a példázatbeli gazdag ember meglepődöttségével teszem: „Egyél, igyál lelkem, jól van dolgod” (Lk 12,19), hanem azért, hogy ezekből (is) erőt merítve tudjak, tudjunk tovább haladni a megkezdett úton, Pál apostol kifejezésével élve „nekifeszülni”, vagy más fordítás szerint „nekidőlni” a célnak (Fil 3,14).

Kívánom, hogy szeretetben összeforrvá, egy közös test tagjaiként tudjunk egymásért harcolva, egymás terheit hordozva haladni a boldog cél felé.

Isten adjon ehhez áldást, erőt!

Nagy Csaba Zoltán kántor

Igeolvasás

Szolgálatok a közösségért

Minden évben nagyon várom az Összetartozásunk napját. Szeretem az egész alkalom hangulatát, a rendhagyó istentiszteletet, a biztonságtételeket, hiszen az elhangzott történeteken keresztül kicsit jobban megismerheti a gyülekezet a biztonságtévőt. Mindig hálás vagyok ezekért az emberekért, akik vállalták ezt a szolgálatot, akár önmaguk kényelmén is túllépve, ezzel erőt, hitükben megerősödést adva a többiek számára.

Az istentisztelet eleje igazán mély üzenetet hordozott számomra. Isten újra és újra megmutatja, hogy szeretete és hűsége mennyire közel van hozzánk a mindennapok apró-cseprő dolgai között. Jelen van mindig és mindenben, amikor szükségünk van rá, és akkor is, amikor eszünkbe sem jut. Így tudunk felülemelkedni minden esetleges nehézségen, helytállni a ránk bízott feladatokban és ez a megmutatkozó isteni szeretet tanít bennünket a közösségünkön belüli összetart(oz)ásra is. Erről az összetartozásról, közösségről szólt a rövid, de annál lényegre törőbb prédikáció is. Hiszen egy Atya gyermekeként egymás hitbeli testvérei vagyunk, ha Isten gyermekeinek valljuk magunkat. („Lássátok meg, milyen nagy szeretet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk...” 1 János 3, 1-3)

Mindezek mellett nagyon jól esett énekelni a tábori énekeinket zenekaros kísérettel, és igazán különlegessé tette ezt a vasárnapi alkalmat a gyülekezeti kórus évváró fellépése.

Az istentisztelet után végre senki sem sietett (annyira), így a közös ebéden, ami

mellesleg nagyon finom volt, többen részt tudunk venni. Együtt örültünk a rég látott arcoknak és új embereknek egyaránt. Volt idő beszélgetni barátokkal, gyülekezeti tagokkal, mesélni, kivel mi történt mostanában. Gondos kezek nagyon sok finomabbnál finomabb süteményt sütöttek, de volt gyümölcs és sós ropogtatni való is. Miután minden elfogyott, kezdődött a közös játék, éneklés és a tombola sem maradhatott ki.

Mindenkit csak biztatni tudok, jöjjünk el jövőre is, éljünk a lehetőséggel, hiszen ez az alkalom a mi közösségünk gyarapodásáról szól!

Kozma Dorina Beáta

Szívárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református

Egyházköztség hírlevele

4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia Készült 250 példányban

30. évfolyam 8. szám Megjelenik havonta

Egyházköztségünk számlaszáma:

11738008-20012917

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

